

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh

Kapitola pátá

Padlý bojovník

„Hagrid?“

Harry se pokoušel zvednout z trosek kovu a kůže, které ho uvěznily. Snažil se vstát, ruce se mu však bořily do blátivé vody. Nechápal, kam se Voldemort poděl, a každou chvíli čekal, že se vyřítí z temnoty. Cosi horkého a mokrého mu stékalo po bradě a z čela. Vylezl z louže a zamířil k Hagridovi, který ležel na zemi jako jedna velká tmavá hmota.

„Hagrid? Hagrid, řekni něco...“

Temná hmota se ale ani nepohnula.

„Kdo je tam? Je to Potter? Jsi Harry Potter?“

Ten hlas ale Harry nepoznával. Následně se ještě ozvala žena. „Spadli, Tede! Spadli do zahrady!“

Točila se mu hlava.

„Hagrid,“ opakoval nemotorně Harry, načež se mu podlomila kolena.

Dál už si vzpomínal jen na to, jak leží na zádech v měkkých polštářích a pálí jej v žebrech a pravém rameni. Vyražený zub měl zpátky. Jizvou na Harryho čele stále tepala bodavá bolest.

„Hagrid?“

Otevřel oči a zjistil, že leží na pohovce v neznámém lampou osvětleném obývacím pokoji. Kousek od postele se po zemi povaloval jeho mokrý a zablácený batoh. V pokoji na Harryho úzkostlivě dohlížel obtloustlý světlavý muž.

„Hagrid je v pořádku, synku,“ řekl. „Žena ho teď ošetřuje. Jak se cítíš? Co všechno máš polámané? Vyléčil jsem ti žebra, zub a rameno. Jsem Ted, mimochodem, Ted Tonks, Dořin otec.“

Harry se posadil možná až příliš rychle. Udělaly se mu mžitky před očima a zatočila hlava.

„Voldemort...“

„Jen klid,“ přerušil ho Ted Tonks a za rameno jej přitlačil zpátky do polštářů. „Byl to pořádně ošklivý dopad. Co se vůbec stalo? Porouchala se motorka? Arthur Weasley se zase přecenil, že? On a ty jeho mudlovské vynálezy!“

„Ne,“ odvětil Harry a jizvou mu projížděla bolest jako otevřenou ranou. „Smrtijedi. Bylo jich hodně a pronásledovali nás.“

„Smrtijedi?“ rychle zopakoval Ted. „Jak to myslíš, Smrtijedi? Myslel jsem, že o tvém přesunu během dnešní noci nevěděli. Myslel jsem...“

„Věděli,“ řekl Harry.

Ted Tonks se podíval ke stropu, jako by přes něj dokázal prohlédnout až na oblohu.

„No, podle všeho naše ochranná kouzla nezklamala, že? Neměli by se moci dostat blíže než na sto yardů v žádném směru.“

Harry najednou pochopil, proč Voldemort zmizel. V tu chvíli se totiž s motorkou dostali za hranici ochrany kouzel Řádu. Doufal jen, že budou fungovat i nadále. Pomyslel si, že v tuhle chvíli se možná Voldemort vznáší sto yardů nad nimi a zkouší prolomit hranici, kterou si Harry představoval jako velkou průhlednou bublinu.

Harry rychle spustil nohy z pohovky. Aby uvěřil, že je opravdu naživu, musel vidět Hagrida na vlastní oči. Ještě se ale ani pořádně nepostavil, když se otevřely dveře a protáhl se jimi Hagrid. Jeho obličej byl pokryt blátem a krví, trochu se kymácel, ale přesto byl jako zázrakem naživu.

„Harry!“

Hagrid převrhl dva vratké stolky a květináč s aspidistrou, pokoj překonal pouhými dvěma kroky a objal Harryho tak silně, že mu skoro polámal již jednou léčená žebra.

„Panečku, Harry, jak ses z toho dostal? Myslel jsem, že sme vodepsaný!“

„To já také. Nemůžu uvěřit, že...“

Harry se zarazil. Zrovna si všiml ženy, která do místnosti vstoupila po Hagridovi.

„Ty?!“ zakřičel a sáhl do kapsy pro hůlku. Ta ale byla prázdná.

„Tvoje hůlka je tady, synku,“ řekl Ted a zaťukal s ní o Harryho rameno. „Spadla hned vedle tebe a já ji našel. Mimochodem, právě křičíš na moji ženu.“

„Aha, já... omlouvám se.“

Když paní Tonksová přišla blíž, připomínala už svoji sestru Bellatrix mnohem méně. Její vlasy byly světle hnědé a její oči byly širší a přívětivější. Přesto ale vypadala po Harryho výkřiku poněkud povýšeně.

„Co se stalo s naší dcerou?“ zeptala se. „Hagrid řekl, že jste byli přepadeni. Kde je Nymphadora?“

„Nevím,“ odpověděl Harry. „Nevíme, co se stalo s ostatními.“

Vyměnila si s Tedem starostlivý pohled, který v Harrym vyvolal směsici strachu a viny. Pokud by někdo z ostatních zemřel, byla by to jen a jen jeho chyba. S plánem souhlasil, když odevzdal své vlasy...

„Přenašedlo,“ vzpomněl si najednou. „Musíme zpátky do Doupěte a zjistit to... pošleme zprávu... nebo ji vlastně pošle Tonksová, až bude...“

„Dora bude v pořádku, Andromedo,“ mínil Ted. „Ona si vždycky poradí. S bystrozory už byla v řadě těžkých situací. Přenašedlo je támhle,“ dodal směrem k Harrymu. „Pokud chcete, můžete odletět během tří minut.“

„Jasně, že chceme,“ řekl Harry. Vzal svůj batoh a hodil si ho přes ramena. „Já...“

Podíval se na paní Tonksovou. Chtěl se jí omluvit, že ji tu zanechává v takovém strachu, za který se navíc cítil přímo zodpovědný. Nenapadla ho ale žádná slova, která by nezněla prázdně a neupřímně.

„Řeknu Tonksový... Doře... aby poslala zprávu, až bude... Díky, že jste se o nás postarali, díky za všechno. Já...“

Byl rád, že může opustit místnost. Následoval Teda Tonkse krátkou chodbou do ložnice. Hagrid, který šel za nimi, se musel ve dveřích shýbat, aby se nepraštil do hlavy.

„Tady to je, synku. Tohle je přenašedlo.“

Pan Tonks ukazoval na malý stříbrem vyzdobený hřeben ležící na toaletním stolku.

„Díky,“ odvětil Harry, když natahoval ruku, aby se dotkl přenašedla. Byl připravený k odletu.

„Počkej chvilku,“ zeptal se Hagrid a rozhlížel se kolem sebe. „Harry, kde je Hedvika?“

„Ona... trefili ji,“ vydal ze sebe Harry.

Najednou ho přepadl zdrcující pocit. Styděl se za to, že mu vyhrkly slzy. Hedvika byla jeho společnicí. Spojovala ho s kouzelnickým světem vždy, když musel odjet zpátky k Dursleyovým.

Hagrid zdvihl svoji velikou ruku a silně ho poplácal po rameni.

„To nic,“ zabručel. „To nic. Prožila dlouhý a velký život...“

„Hagride,“ upozornil ho Ted Tonks, protože hřeben už svítil jasně modrou barvou. Hagrid se ho stihnul dotknout ukazovákem doslova na poslední chvíli.

Harry cítil trhnutí, jako by mu těsně za pupíkem zarazili hák, za který někdo prudce zatáhl. Nekontrolovaně letěl prostorem, otáčel se kolem přenašedla, ke kterému byl doslova přibitý za svůj prst. S Hagridem pádili prostorem od pana Tonkse a o chvíli později prudce dopadli nohama na zem. Harry spadl na kolena a jeho ruce se teď dotýkaly země dvorku před Doupětem. Uslyšel výkřiky, a tak zahodil již pohaslé přenašedlo a postavil se zpátky na nohy. Pořád se však trochu kymácel. V zápětí uviděl paní Weasleyovou a Ginny, jak běží ze schodů u zadních dveří, zatímco se Hagrid, který se také po dopadu složil, nemotorně dostával zpátky na nohy.

„Harry? Ty jsi opravdový Harry? Co se stalo? Kde jsou ostatní?“ halasila paní Weasleyová.

„Jak to myslíte? Copak se ostatní ještě nevrátili?“ vydal ze sebe Harry.

Odpověď byla z bledého obličeje paní Weasleyové jasně patrná.

„Smrtijedi na nás byli připraveni,“ informoval ji Harry. „Hned po vzletnutí nás obklíčili. Věděli, že poletíme dnes večer. Nevím, co se stalo s ostatními. Čtyři nás pronásledovali, nezbývalo nám než letět pryč. Nakonec nás dohnal Voldemort...“

V jeho hlase byla patrná snaha o sebeospravedlnění. Přál si, aby našla pochopení pro to, že neví, co se stalo s jejími syny, ale...

„Štěstí, že jste v pořádku,“ vydala ze sebe a objala Harryho, který si však podle svého názoru takové přivítání ani nezasloužil.

„Nemáš nákou Brandy, Molly?“ zeptal se otřeseně Hagrid. „K lékařskému oučelům.“

Mohla ji přivolat kouzlem, místo toho však rychle utíkala směrem k pobořenému domku. Harry si domyslel, že chtěla skrýt svoji tvář. Otočil se k Ginny, která okamžitě pochopila, na co se chce zeptat.

„Ron a Tonksová měli dorazit jako první, ale zmeškali svoje přenašedlo a to dorazilo bez nich.“ Ukazovala na rezavou plechovku od oleje ležící opodál na zemi. „A tamto,“ ukázala na starou botu, „mělo přinést tátu a Freda, kteří měli dorazit druzí. Ty a Hagrid jste byli třetí v pořadí a...“ podívala se na hodinky, „pokud to stihli, asi za minutu dorazí George a Lupin.“

Paní Weasleyová se znovu objevila s lahví Brandy, kterou předala Hagridovi. Ten ji odzátkoval a celou ji do sebe obrátil.

„Mami!“ upozornila Ginny a ukázala o několik stop dál.

V temnotě noci se objevilo modré světlo, to rostlo a zářilo víc a víc, až se na konec objevili Lupin a George, kteří s přemetem skončili na zemi. Harrymu bylo hned jasné, že je něco špatně – George byl v bezvědomí, obličej měl zakrvácený a jeho tělo musel Lupin podpírat.

Harry vyběhl směrem k nim a chytil George za nohy. Společně s Lupinem ho pak nesli do domu, skrz kuchyň až do obývacího pokoje, kde ho položili na pohovku. Jakmile na Georgův obličej dolehla záře svítily v pokoji, ozval se Ginnin výkřik a Harrymu se převrátil žaludek. George přišel o jedno ze svých uší. Tvář a krk měl zalité ostře červenou tekoucí krví.

Paní Weasleyová se ještě ani nestačila sklonit ke svému synovi, když Lupin Harryho popadnul za rameno a násilím ho odtáhl zpátky do kuchyně, do které se zadními dveřmi stále pokoušel nasoukat obrovitý Hagrid.

„Hej!“ rozohnil se Hagrid, „Necháš ho bejt? Necháš Harryho bejt?!“

Lupin na něj však nedal.

„Jaké stvoření bylo v rohu mého kabinetu v Bradavicích, když do něj poprvé vešel Harry Potter?“ zeptal se a lehce s Harrym zatřásl, „Odpověz!“

„Byl tam... dřasevec v akváriu, že ano?“

Lupin Harryho pustil a opřel se o příborník.

„Co to mělo znamenat?“ stěžoval si Harry.

„Je mi líto, Harry, ale musel jsem se ujistit,“ odvětil Lupin. „Někdo nás zradil. Voldemort věděl, že tě dnes večer přesuneme a jediná, kdo mu to mohli říct, byli ti, kteří se na našem plánu přímo podíleli. Klidně jsi mohl být podvodník.“

„Tak proč si nekontroloval taky mě?“ zafuněl Hagrid, který se stále nemohl dostat přes dveře.

„Jsi napůl obr,“ vysvětlil Lupin a požíval se na Hagrida, „mnohohlíčný lektvar je určený jen pro lidi.“

„Nikdo z Řádu by Voldemortovi neprozradil, že se přesun uskuteční dnes,“ mínil Harry. Jen pomýšlení na takovou zradu mu připadalo nesnesitelné. Do nikoho z nich by to neřekl.

„Voldemort mě dohnal až ke konci, ze začátku ještě neměl tušení, který z letců jsem já. Kdyby mu někdo plán předem prozradil, věděl by, že poletím s Hagridem.“

„Voldemort tě pronásledoval?“ řekl ostře Lupin. „Co se stalo? Jak se ti podařilo uniknout?“

Harry popsals, jak ho pronásledovali smrtijedi a najednou patrně poznali, že je to opravdový Harry, takže se stáhli a podle všeho přivolali Voldemorta, který se objevil chvíli předtím, než s Hagridem dosáhli útočiště u rodičů Tonksových.

„Oni tě poznali? Ale jak? Co jsi udělal?“

„Já...“ Harry se snažil vzpomenout. Celá cesta mu připadala jako jedna velká zmatená a děsivá zmeť.

„Uviděl jsem Stana Silničku... Však víš, toho kluka, který byl průvodcem záchraného autobusu? Zkusil jsem ho odzbrojit místo... Přeci nemohl vědět, co dělá. Určitě na něj použili kletbu Imperius!“

Lupin se tvářil zděšeně.

„Harry, časy odzbrojování jsou dávno pryč! Ti lidé se tě snaží zmocnit a zabít! Použij alespoň omračovací kouzlo, když už nejsi připravený zabít.“

„Vždyť jsme byli stovky stop nad zemí! Stan nebyl sám sebou a kdybych ho omráčil, spadl by a zemřel by stejně, jako kdybych použil *Avadu Kedavru!* Kletba *Expelliarmus* mi před Voldemortem zachránila život před dvěma lety,“ dodal Harry na svoji obranu. Lupin mu teď připomínal jízlivého Zachariáše Smitha, který se Harrymu vysmíval, když chtěl učít Brumbálovu armádu, jak odzbrojovat.

„To ano, Harry,“ řekl zdrženlivě Lupin, „a hodně smrtijedů to taky na vlastní oči vidělo! Promiň mi, ale už tehdy to byl v situaci, kdy ti šlo o holý život, velmi neobvyklý tah. Zopakování před smrtijedy, kteří to poprvé buď viděli na vlastní oči nebo o tom alespoň slyšeli, bylo téměř sebevražděné!“

„Takže ty myslíš, že jsem měl Stana Silničku zabít?“ rozohnil se Harry.

„Jistěže ne,“ odpověděl Lupin, „ale smrtijedi by, ostatně jako skoro každý, čekali, že útok oplatíš. *Expelliarmus* je užitečné kouzlo, Harry, ale podle všeho ho smrtijedi považují za tvoji charakteristickou zbraň a já tě naléhavě žádám, abys od něj napříště upustil.“

Harry se po Lupinových slovech cítil jako čím dál tím větší hlupák, přesto v něm však stále zbývala stopa po nesouhlasu.

„Nehodlám odrovnávat lidi jen proto, že mi stojí v cestě,“ mínil Harry. „Takhle se chová Voldemort.“

Lupin už nedostal příležitost odpovědět. Hagridovi se totiž konečně podařilo protáhnout se dveřmi, dopotácel se k židli a posadil se na ni. Pod jeho vahou se však zřítíla. Harry ignoroval směsku jeho omluv a nadávek a obrátil se opět k Lupinovi.

„Bude George v pořádku?“

S touto otázkou Lupinova nespokojenost s Harrym najednou jako by dočista zmizela.

„Myslím, že ano, ale jeho ucho už mu nenahradíme. Rozhodně ne, když o něj přišel kletbou...“

Zvenku se ozvalo halasení. Lupin zmizel zadními dveřmi, Harry přeskočil Hagridovy nohy a vyběhl na dvorek.

Na něm se objevily dvě osoby. Harry běžel k nim a došlo mu, že jde o Hermionu, které se teď navracela původní podoba, a Kingsleyho. Oba drželi ramínko na oblečení. Hermiona padla Harrymu na ramena. Kingsley ale ze shledání s ostatními nebyl nijak viditelně nadšen. Harry viděl přes Hermionina ramena, jak zdvihá hůlku a směřuje ji k Lupinovu hrudníku.

„Jaká byla poslední slova, která nám dvěma řekl Albus Brumbál?“

„Harry je naše největší naděje. Věřte mu,“ odvětil Lupin klidně.

Kingsley otočil svoji hůlku k Harrymu, ale Lupin ho přerušil, „Je to on, už jsem to ověřil.“

„Dobrá, dobrá,“ řekl Kingsley a schoval si hůlku zpět pod svůj plášť, „ale někdo nás zradil! Věděli... věděli, že to bude dnes!“

„Vypadá to tak,“ odpověděl Lupin, „ale zřejmě nevěděli, že budeme mít Harryho sedmkrát.“

„To není o moc lepší,“ zavrčel Kingsley. „Kdo další se už vrátil?“

„Jen Harry, Hagrid, George a já.“

Hermiona se s rukou na puse snažila potlačit zasténání.

„Co se stalo vám?“ zeptal se Lupin Kingsleyho.

„Pronásledovalo nás pět, zranili jsme dva, možná jednoho zabili,“ vyjmenoval Kingsley, „a viděli jsme i Ty-víš-koho. Začal nás sledovat asi v polovině cesty, ale hned zase zmizel. A Remusi, on umí...“

„...lítat,“ dokončil Harry. „Taky jsem ho viděl, šel po mně a Hagridovi.“

„Takže proto odletěl – aby vás dostihl,“ řekl Kingsley. „Nechápal jsem, proč zmizel. Ale co ho přimělo zaměnit cíle?“

„Harry byl na Stana Silničku možná až příliš mírný,“ vysvětlil Lupin.

„Stana?“ opakovala Hermiona. „Já měla zato, že je v Azkabanu.“

Kingsley se chladně zasmál.

„Hermiono, podle všeho Ministerstvo ututlalo velký útěk vězňů. Traversovi spadla kápě, když jsem ho trefil kletbou, a ten by měl být také zavřený. Ale co se stalo tobě, Remusi? Kde je George?“

„Přišel o ucho,“ objasnil Lupin.

„Že přišel o...?“ zopakovala Hermiona vysokým hlasem.

„Snapova práce,“ řekl Lupin.

„Snape?“ zakřičel Harry. „Chceš říct, že...“

„Při letu přišel o svoji kápi. *Sectumsempra* byla vždycky jeho oblíbená kletba. Kéž bych mohl říct, že jsem mu to oplatil, ale po Georgově zranění se mi ho sotva dařilo udržet na koštěti. Ztrácel příliš mnoho krve.“

Celá čtveřice se ponořila do ticha a sledovala oblohu nahoře. Nikde nebyla ani známka pohybu. Z oblohy na ně shlížely jen hvězdy zářící pořád stejně jasně a bez přestání, nezatemněné žádným z jejich letících přátel. Kde byl Ron? Kde byli Fred a pan Weasley? Co se stalo s Billem, Fleur, Tonksovou, Pošukem Moodym a Mundungem?

„Harry, pojď nám pomoci!“ zachraptil Hagrid ze dveří, ve kterých zase uvízl. Harry byl rád, že má zase co na práci, pomohl Hagridovi ze dveří a společně prošli prázdnou kuchyní zpátky do obývacího pokoje, kde paní Weasleyová a Ginny stále ošetřovali George. Paní Weasleyová mu zrovna zastavila krvácení a pod světlem ze svítelní viděl Harry vyčištěnou prázdnou díru, kde bývalo Georgovo ucho.

„Jak mu je?“

Paní Weasleyová se rozhlédla a odpověděla: „Už mu ho nemůžu prikouzlit, rozhodně ne potom, co bylo zasaženo černou magií. Přesto to mohlo dopadnout mnohem hůř... zůstal naživu.“

„Jasně,“ souhlasil Harry. „Díkybohu.“

„Slyšela jsem správně někoho dalšího ze zahrady?“ zeptala se Ginny.

„Hermionu a Kingsleyho,“ řekl Harry.

„Bohudík,“ zašeptala Ginny. Podívali se jeden na druhého. Harry ji chtěl obejmout, držet ji a nepustit. Ani mu nevadilo, že tady byla paní Weasleyová, ale než stihl jednat impulsivně, dolehl k nim z kuchyně hlasitý rachot.

„Dokážu ti, že jsem to já, Kingsley, teprve až uvidím svého syna. Teď mi zmizel z cesty, jestli víš, co je pro tebe dobré.“

Harry ještě nikdy neslyšel pana Weasleyho takhle křičet. Vrazil do obývacího pokoje, lysina na jeho hlavě se leskla potem, brýle měl nakřivo, Fred mu byl v patách – oba byli bledí, ale nezranění.

„Arthure!“ vydala ze sebe paní Weasleyová. „Díkybohu!“

„Jak mu je?“

Pan Weasley si klekl na kolena vedle George. Fred teď vypadal vůbec poprvé za celou tu dobu, co ho Harry znal, dočista oněmělý. Upřeně se přes záda pohovky díval na ránu svého dvojčete, jako by nemohl uvěřit tomu, co vidí.

Příchod Freda a pana Weasleyho George asi probral, protože se teď mírně pohnul.

„Jak se cítíš, Georgie?“ zašeptala paní Weasleyová.

Georgovy prsty přejely po tváři.

„Jako džbán,“ zašeptal.

„Co je s ním?“ zamumlal vyděšený Fred. „Nezbláznil se?“

„Jako džbán,“ zopakoval George, který teď otevřel oči a díval se na svého bratra. „Totiž... tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se... Chápeš, Frede?“

Paní Weasleyová vzlykala hlasitěji než kdy předtím. Fredův bledý obličej opět nabral barvu.

„Ubohý,“ odvětil Georgovi. „Ubohý! Máš k dispozici celé moře vtipů o uších a ty si vybereš nějaké přísloví.“

„Ale co,“ vydal ze sebe George, šklebící se na svoji usazenou matku. „Alespoň nás teď od sebe rozpoznáš, mami.“

Podíval se kolem sebe.

„Ahoj, Harry. Jsi opravdový Harry, že?“

„Jo, to jsem,“ ujistil ho Harry a přiblížil se k pohovce.

„Alespoň, že se nám podařilo dostat tě zpátky v pořádku,“ mínil George. „Proč nikde kolem mého lůžka nejsou Ron a Bill?“

„Ještě se nevrátili, Georgi,“ řekla paní Weasleyová. Georgeův úsměv opadl. Harry se rychle podíval na Ginny a zmínil se, aby ho doprovodila zpátky ven.

Když procházeli kuchyní, řekla potichu: „Ron a Tonksová by tady už měli být. Nemusí cestovat dlouho, teta Muriel žije nedaleko odsud.“

Harry nic neříkal. Už od chvíle, kdy dorazil do Doupěte, se snažil udržet strach na uzdě. Teď ho ale začínal přemáhat, jako by se mu prodral pod kůži, bušil uvnitř jeho hrudníku a ucpal mu krk. Když scházeli po schodech do temného dvorku, chytila ho Ginny za ruku.

Kingsley ustavičně přecházel sem a tam a po každé otočce vzhlédl k obloze. Harrymu to připomínalo strýce Vernona, jak před milionem let přecházel po obývacím pokoji. Hagrid, Hermiona a Lupin stáli bok po boku a v tichosti hleděli vzhůru. Žádný z členů této zamlklé hlídky se nerozhlédl, když se k nim Harry a Ginny připojili.

Minuty se táhly, jako kdyby trvaly celé roky. I po nejlehčím závanu větru hned zpozorněli a otočili se k šumějícímu keři či stromu s nadějí, že z něj seskočí nezraněný některý ze zbývajících členů Řádu.

Potom se přímo nad nimi najednou objevilo koště a zamířilo k zemi.

„To jsou oni!“ zvolala Hermiona.

Tonksová přistála s dlouhým skluzem, při kterém všude kolem sebe rozvířila hlínu i kamínky.

„Remusi!“ zajásala, zatímco se snažila zbavit se koštěte a obejmout se s Lupinem, jehož tvář byla sinalá a strnulá. Vypadal, jako by dočista oněměl. Ron se stále vzpamatovával a nejspíše si to namířil k Harrymu a Hermioně.

„Jsi v pořádku?“ stihl špitnout, ještě než k němu doběhla Hermiona a těsně ho objala.

„Myslela jsem... myslela jsem...“

„Nic se mi nestalo,“ uklidňoval ji Ron a plácal ji po zádech. „Nic mi není.“

„Ron byl skvělý,“ řekla Tonksová vřele, když se pouštěla Lupina. „Úžasný. Jednoho ze smrtijedů omráčil, zásah přímo do hlavy. A míření na pohybuující se cíl z letícího koštěte...“

„Vážně?“ ptala se Hermiona s pohledem upřeným na Rona a rukama stále kolem jeho krku.

„Vždycky to říkáš, jako kdyby tě to překvapovalo,“ řekl trochu nevrle a uvolnil se ze sevření. „Jsme už poslední?“

„Ne,“ odpověděla Ginny, „ještě čekáme na Billa, Fleur, Pošuka Moodyho a Mundunga. Jdu říct mámě a tátovi, že jsi v pořádku, Rone.“

Nato upalovala zpátky do domu.

„Tak co vás zdrželo? Co se stalo?“ zeptal se Tonksové Lupin, jehož hlas zněl málem rozzlobeně.

„Bellatrix,“ odpověděla Tonksová. „Chce mě skoro tak jako Harryho. Snažila se mě zabít, jak jen to šlo. Kéž bych jí dala co proto, dlužím jí to. Rodolpha jsme ale určitě zranili... Pak jsme se dostali k Ronově tetě Muriel, zmeškali jsme naše přenašedlo a ona ještě brblala...“

Lupinovi se cukal sval na tváři. Přikývl, ale podle všeho nebyl s to vydat ze sebe jediné slovo.

„Tak co se stalo s vámi?“ obrátila se Tonksová na Harryho, Hermionu a Kingsleyho.

Navzájem si převyprávěli příběhy ze svých cest, neustálá nepřítomnost Billa, Fleur, Pošuka Moodyho a Mundunga na ně ale doléhala celou svou chladnou tíží a onen mrazivý pocit bylo stále těžší a těžší nevnímat.

„Budu se muset vrátit zpátky do Downing Street, už jsem tam měl být před hodinou,“ oznámil nakonec Kingsley a ještě jednou se rozhlédl po noční obloze. „Dejte vědět, až se vrátí zpátky.“

Lupin přikývnul. S mávnutím na pozdrav pak Kingsley odešel do noci směrem k brance. Harrymu se zdálo, jako by slyšel tiché lupnutí, když se Kingsley těsně za hranicí Doupěte přesunul.

Pan a paní Weasleyovi seběhli schody s Ginny v patách. Oba rodiče nejprve objali Rona, a pak se obrátili na Lupina a Tonksovou.

„Díky,“ řekla paní Weasleyová, „za naše syny.“

„Ale no tak, Molly,“ okamžitě odvětil Lupin.

„Jak je Georgovi?“ zajímal se Lupin.

„Co se mu stalo?“ vyhrkl Ron.

„Přišel o...“

Zbytek věty pana Weasleyho byl ale přehlušen halasem ostatních, kteří právě spatřili testrála, který následně přistál několik stop vedle nich. Bill a Fleur sjeli z jeho hřbetu, byli celí rozčuchaní od větru, zato však nezranění.

„Bille! Díkybohu, díkybohu.“

Paní Weasleyová běžela k němu, ale Bill ji odbyl jen letným objetím. Zadíval se přímo na svého otce a řekl: „Pošuk Moody je mrtvý.“

Nikdo nic neřekl, nikdo se ani nepohnul. Harrymu připadalo, jako by se něco uvnitř jeho těla propadalo a propadalo a mělo ho navždy opustit.

„Viděli jsme to,“ řekl Bill a Fleur přikývla. Slzy na jejích tvářích se leskly ve světle z okna do kuchyně.

„Stalo se to hned, jak jsme vzlétli. Pošuk Moody a Dung letěli blízko nás, mířili totiž také na sever. Voldemort – umí teď létat – po nich hned šel. Dung zpanikařil, slyšel jsem ho křičet. Pošuk se ho snažil zastavit, ale on se přemístil. Voldemortova kletba zasáhla Pošuka přímo do obličeje, spadl po zádech z koštěte. Nezmohli jsme se vůbec na nic, vůbec na nic, půl tuctu smrtijedů nám bylo v patách.“

Bill se odmlčel.

„Jistěže, nemohli jste nic udělat,“ souhlasil Lupin.

Stáli a jen se dívali jeden na druhého. Harry tomu nemohl úplně uvěřit. Pošuk Moody že je mrtvý? To přece není možné... Moody, tak odvážný, tak tvrdý. Vždy se tak důsledně vyhýbal nebezpečí smrti...

Ač to nikdo nevyslovil nahlas, všem po chvíli došlo, že už nemá smysl čekat dál na dvorku, a tak se odebrali v čele s panem a paní Weasleyovými zpátky dovnitř Doupěte, do obývacího pokoje, kde se právě Fred s Georgem směli.

„Co se stalo?“ zeptal se Fred když uviděl výrazy na jejich obličejích, „Co se stalo? Kdo?“

„Pošuk Moody,“ odvětil pan Weasley, „mrtvý.“

Úsměvy na tvářích dvojčat se přeměnily v grimasy zděšení. Nikdo nevěděl, co si počít. Tonksová potichu plakala do kapesníku. Harry věděl, že měla k Pošukovi blízko. Byla jeho oblíbenkyní a chráněnkyní na Ministerstvu kouzel. Hagrid se posadil na podlahu do kouta, kde měl nejvíc místa, a osušoval si oči svým kapesníkem o velikosti ubrusu.

Bill přešel ke kredenci a vyndal láhev starorežné se sklenicemi.

„Tady,“ řekl a mávnutím hůlky poslal dvanáct plných sklenic přes pokoj ke každému z nich. Svoji třináctou pozvednul. „Na Moodyho.“

„Na Moodyho,“ zopakovali všichni a začali pít.

„Na Moodyho,“ přidal se trochu pozdě a se škytnutím Hagrid. Starorežná Harryho páčila v krku. Jako by to pálení obnovovalo jeho schopnost cítit a nahrazovalo otupělost a nepřítomnost něčím, co připomínalo odvahu.

„Takže Mundungus zmizel?“ řekl Lupin, který svoji sklenici vyprázdnil najednou. Nálada se najednou změnila. Všichni zvažněli, oči měli upřené na Lupina a Harrymu připadalo, že si každý přeje, aby Lupin pokračoval, a zároveň má obavy, co by mohl teď uslyšet.

„Vím, co si myslíte,“ řekl Bill, „a přemýšlel jsem nad tím i já cestou zpátky sem. Podle všeho na nás čekali, že ano? Ale Mundungus nás zradit nemohl. Nevěděli, že budeme mít Harryho sedmkrát. To je zmátlo, jakmile jsme se objevili. A pokud si nevzpomínáte, byl to právě Mundungus, kdo přišel s tímto trikem. Proč by jim býval zatajoval stěžejní informaci? Myslím, že Dung zpanikařil, nic víc v tom nebude. Přesunu se od začátku účastnit nechtěl, ale Pošuk ho donutil a Vy-víte-kdo pak od začátku šel po nich. Po tomhle by zpanikařil ledaskdo.“

„Vy-víte-kdo se zachoval přesně tak, jak Pošuk očekával,“ povzdechla si Tonksová. „Pošuk říkal, že by čekal, že opravdový Harry bude s nejhoubnatějším a nejzkušenějším bystrozorem. Nejprve šel po Pošukovi, a když je Mundungus prozradil, zaměřil se na Kingsleyho...“

„Tcho je všechno pěkné,“ řekla úsečně Fleur, „ale porřát to nefissvětluje, jak mohli fědět, šše Harryho přřessuneme dnes fečer, še ano? Někto musel fýt neopatrný. Někhdo sse musel smínit o datu někomu dalšímu. To je jediné fyssvětlení, jak by mohli fědět datum, ale ne selý flán.“

Rozhlížela se po ostatních, stopy po slzách stále zůstávaly na jejím překrásném obličejí, jako by čekala, kdo se opováží odporovat. Nikdo se však nenašel. Jediné, co narušovalo ticho, bylo Hagridovo škytání zpoza kapesníku. Harry střelil pohledem po Hagridovi, který před chvílí riskoval vlastní život, aby zachránil ten Harryho. Hagrid, kterého měl rád, kterému věřil a který byl už jednou napálen a Voldemortovi vyrazil důležitou informaci výměnou za dračí vejce.

„Ne,“ vydal ze sebe Harry nahlas a všichni se na něj překvapeně podívali. Asi byl po starorežné jeho hlas silnější.

„Chci říct... pokud někdo udělal chybu,“ pokračoval Harry, „a něco prozradil, jsem si jistý, že to nebylo záměrně. Není to jejich chyba,“ zopakoval opět trochu hlasitěji, než jak obvykle mluvil. „Musíme si navzájem věřit. Já věřím vám všem. Nemyslím, že by mě kdokoliv v této místnosti zaprodal Voldemortovi.“

Po jeho slovech následovalo další ticho. Všichni se na něj dívali a Harrymu bylo opět trochu horko. Napil se ještě starorežné, jen aby se něčím zaměstnal. Když pil, vzpomínal na Pošuka. Tomu se vždy přičila Brumbálova ochota důvěřovat lidem.

„Hezky řečeno, Harry,“ řekl Fred nečekaně.

„Ale, ale, to víš, že jo,“ ušklíbl se George a střelil pohledem po Fredovi, kterému škusnul koutek úst.

Lupin s podivným výrazem na tváři sledoval Harryho. Jako by ho skoro litoval.

„Myslíte si, že jsem hlupák?“ dopaloval se Harry.

„Ne, myslím, že jsi jako James,“ vysvětlil Lupin, „který by nedůvěru k vlastním přátelům považoval za vrcholnou potupu.“

Harry věděl, na co Lupin naráží. Jeho otec byl zrazen svým přítelem Peterem Pettigrewem. Cítil v sobě nesmyslnou zlobu. Chtěl se přít, ale Lupin se už otočil, položil sklenici na stůl a oslovil Billa: „Máme ještě práci. Můžu požádat Kingsleyho jestli by...“

„Ne,“ přerušil ho Bill ihned, „udělám to, půjdu já.“

„Kam jdete?“ ptali se Tonksová a Fleur dohromady.

„Pošukovo tělo,“ vysvětlil Lupin. „Musíme se o něj postarat.“

„Nemůže to...?“ začala paní Weasleyová se starostlivým pohledem na Billa.

„Počkat?“ dokončil Bill, „Ne, pokud nechceš, aby se ho zmocnili smrtijedi.“

Nikdo nepromluvil. Lupin a Bill se rozloučili a odešli.

Ostatní se posadili do křesel – všichni kromě Harryho, který zůstal stát. Na všechny stále doléhala úplnost a náhlost smrti.

„I já budu muset jít,“ řekl Harry.

Nato na něj pohlédlo deset párů překvapených očí.

„Neříkej nesmysly, Harry,“ řekla paní Weasleyová, „O čem to mluvíš?“

„Nemůžu tady zůstat.“

Rukou si třel čelo, které ho opět páliło. Takhle ho nebolelo už déle než rok.

„Jsem-li tady já, jste všichni v nebezpečí. Nechci...“

„No tak, neříkej takové nesmysly!“ řekla paní Weasleyová. „Smyslem dnešního dne přece bylo dostat tě sem bezpečně a je štěstí, že se to podařilo. Fleur souhlasila, že se provdá tady a ne ve Francii, už jsme zařídili všechno, abychom tady mohli pohromadě zůstat a postarat se o tebe.“

Vůbec to nechápala, po jejích slovech se cítil hůře a ne lépe.

„Jestli Voldemort zjistí, že jsem tady...“

„Proč by se to měl dozvědět?“ ptala se paní Weasleyová.

„Je tučt míst, kde bys teď mohl být, Harry,“ mínila. „Není způsob, jak by se dozvěděl, ve kterém z chráněných domů skutečně jsi.“

„Já nemám starost sám o sebe!“ řekl Harry.

„To chápeme,“ odvětila paní Weasleyová potichu, „naše dnešní snaha by ale vyšla téměř vniveč, kdybys odešel.“

„Nikam nepůjdeš,“ zabručel Hagrid. „Hrome, po tom, čím sme museli projít, aby sme tě semka dostali?“

„Jo, co třeba moje krvácející ucho?“ přidal se George a začal se zvedat ze svých polštářů.

„Já vím, že...“

„Pošuk by rozhodně...“

„JÁ VÍM!“ zaburácel Harry.

Připadalo mu, jako by ho teď obklíčili a vydírali. Mysleli si snad, že neví, co pro něj udělali, a nechápali, že právě proto teď chce odejít, dřív než kvůli němu budou muset trpět ještě víc? Následovalo dlouhé a nepříjemné ticho, během něhož ve své jizvě stále cítil pulzující bodavou bolest, které přerušila až paní Weasleyová.

„Kde je Hedvika, Harry?“ řekla starostlivě. „Můžeme ji dát k Pašíkovi a dát jí něco k snědku.“

Jeho útroby se mu sevřely jako pěst. Nedokázal jí povědět pravdu. Dopil zbytek starorežné, aby nemusel odpovídat.

„Jen počkej, až se rozkřikne, že se ti to zase povedlo, Harry“ řekl Hagrid. „Unikl jsi mu, vodrazil si ho, i když měl zase jednou navrch.“

„To já ne,“ odvětil Harry. „To moje hůlka. Kouzlila sama od sebe.“

Po několika okamžicích pronesla Hermiona mírně: „Ale to není možné, Harry. Asi chceš říct, že jsi kouzlil, aniž bys to zamýšlel. Že jsi zareagoval instinktivně.“

„Ne,“ odpověděl Harry, „motorka padala a já neměl ponětí, kde Voldemort je. Moje hůlka se mi ale sama roztočila v ruce, našla ho a vyslala na něj kouzlo, které jsem dokonce ani neznal. Ještě nikdy jsem nevykouzlil zlaté plameny.“

„Často se stane,“ pokoušel se věc objasnit pan Weasley, „že se ocitneš v krajní situaci, dokážeš vykouzlit čáry, o kterých by se ti ani nesnilo. Malým dětem se to stává často, než se naučí...“

„To není ono,“ procedil Harry skrz zaťaté zuby. Jeho jizva hořela. Byl naštvaný a bezmocný. Nesnesl pomyslení na to, že si ostatní myslí, že se může schopnostmi měřit s Voldemortem.

Nikdo nic neříkal. Věděl, že mu nevěří. Když nad tím teď přemýšlel, uvědomil si, že opravdu ještě neslyšel, že by kdy hůlka kouzlila sama od sebe.

Jeho jizvou se rozhořela bolest – jen to, aby nezačal úpět nahlas, ho stálo všechny síly. Zamumlal něco o čerstvém vzduchu, položil skleničku a opustil pokoj.

Když přecházel dvorek, veliký kostnatý testrál pozvedl hlavu, zašustil svými obrovskými netopýřími křídly a pak pokračoval v pastvě. Harry se zastavil před zahradní brankou, hleděl na její přerostlé rostliny, třel si bolestí zmítané čelo a myslel na Brumbála.

Ten by mu uvěřil, tím si byl jistý. Brumbál by věděl, jak a proč Harryho hůlka najednou jednala sama od sebe, protože Brumbál měl vždycky odpověď. Hůlkám rozuměl a Harrymu vysvětlil záhadnou souvislost té jeho a Voldemortovy. Ale Brumbál byl, stejně jako Pošuk Moody, jako Sirius, jako jeho rodiče, jako jeho ubohá sova, pryč tam, kde s nimi už Harry nikdy mluvit nemohl. V hrdle cítil pálení, které se starorežnou nemělo nic společného...

A potom, z ničeho nic, bolest v jeho jizvě vyvrcholila. Jakmile se chytil za svoje čelo a zavřel oči, uslyšel ve své hlavě křičet něčí hlas.

„Říkal jsi, že problém bude vyřešený použitím jiné hůlky!“

Do jeho mysli se vedrala vidina vyhublého starého muže, ležícího v cárech oblečení na kamenné podlaze, křičícího strašlivým vyčerpaným hlasem, hlasem plným nesnesitelného utrpení.

„Ne, ne! Prosím vás, prosím vás...“

„Lhal jsi Lordu Voldemortovi, Ollivandere!“

„To ne, přísahám, že ne...“

„Chtěl jsi pomoci Potterovi, pomoci mu uniknout!“

„Přísahám, že ne... Já měl za to, že jiná hůlka bude fungovat...“

„Vysvětlí tedy, co se stalo. Luciusova hůlka byla zničena!“

„Nechápu, to... propojení... je jen... mezi dvěma hůlkami...“

„To jsou lži!“

„Prosím... prosím vás...“

Harry uviděl bílou ruku pozvednout hůlku, cítil i Voldemortovu náhlou zlobu a viděl onoho křehkého starce, jak se na podlaze zmítá v křečích.

„Harry?“

Skončilo to tak rychle, jako to přišlo. Harry stál celý roztřesený v temnotě noci a držel se za branku do zahrady. Jeho srdce zrychleně bilo a jizva brněla. Teprve o chvíli později mu došlo, že vedle něj stojí Ron a Hermiona.

„Harry, pojď zpátky do domu,“ zašeptala Hermiona, „nechceš snad stále opustit Doupě?“

„Jasně, musíš zůstat, kámo,“ řekl Ron a poplácal Harryho po zádech.

„Jsi v pořádku?“ strachovala se Hermiona, která byla už tak blízko, že mu viděla do obličeje. „Vypadáš děsivě!“

„No,“ vydal ze sebe roztřesený Harry, „pořád ale asi vypadám lépe než Ollivander...“

Převyprávěl jim, čeho se stal svědkem. Ron vypadal vystrašeně, Hermiona byla ale doslova zděšená.
„Vždyť to ale mělo přestat! Tvoje jizva – tohle se už nemá dít! Nesmíš už dovolit, aby se to spojení znovu otevřelo. Brumbál chtěl, abys uzavřel svoji mysl!“
Když Harry neodpověděl, uchopila ho za rameno.
„Harry, už se zmocnil Ministerstva, novin a poloviny kouzelnického světa! Nesmíš dopustit, aby se dostal i do tvé mysli!“

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh